

Дарія Ситник

(11 р., Бородянська СШ – загальноосвітній заклад I-III ст. №2
з поглибленим вивченням окремих предметів, смт. Бородянка, Київська обл.)

Святий охоронець поруч

Багато століть поспіль українці боролися за свою землю, за самостійну і незалежну державу. Нарешті 16 липня 1990 року Верховна Рада прийняла «Декларацію про державний суверенітет України». Але не так довго все це тривало, і знову нашу Вітчизну спіткала біда!

Україну оберігає ангел. Він літає над країною цілодобово й захищає від ворогів. Святий зорить Україну з дня в день. Але 30 листопада 2014 року, коли він був над Житомиром, у нього зламалося крило. Святому була потрібна допомога ангелів-лікарів, а Україна залишилася без захисту. Захисник не міг злетіти – він лікувався. У центрі Києва сталося лихо – били безвинних студентів. На наступний день на Майдані Незалежності відбулася акція протесту проти влади. З цього все і почалося. Люди вийшли на Майдан. Час від часу набігав «Беркут». Через декілька днів облаштували наметове містечко. «Беркут» бив народ, але людей це не зупиняло, а навпаки – згуртувало. Там, на Майдані, вони були однією великою сім'єю. Активістів ставало все більше й більше, а разом із тим більшало й силовиків. Люди стояли пліч-о-пліч заради єдиної ідеї – світлого майбутнього своєї країни. Майдан був майже весь обнесений щитами беркутівців. Було заглушено мобільний зв'язок. «Беркут» просто розганяв та калічив активістів палицями. Раз у раз лунали вибухи, застосовувався газ.

Частина людей затримали. Та, здавалося, вже ніщо не могло зупинити цю хвилю народного повстання. З кожним днем людей на Майдані ставало все більше. Вони приїжджали з різних куточків нашої Батьківщини. Майдан був захоплений. Дуже багато активістів поранено, убито, зруйновано будинки. Стояли стіни народу. «Беркут» убивав людей і надалі. Багато людей загинуло. Зима стала справжнім пеклом серед барикад. Саме в цей час і зародилась Небесна сотня.

Згодом кровопролиттю на Майдані було покладено край, але біда Україну не покинула. Після революції на Майдані на нас чекало вторгнення збройних сил Російської Федерації у Крим. Під прикриттям захисту інтересів населення півострова вони мали на меті відібрати в нас Крим. Україна була за мир і спокій,

але віддавати свої землі не збиралась. Це був початок неоголошеної війни. На захист наших кордонів прийшли хоробрі українські солдати. Розуміючи чисельну перевагу ворога, ми не могли вступити у відкриту війну. Новостворена влада всіма шляхами намагалась знайти підтримку в європейських сусідів. Та дії загарбників були дуже рішучими. Вони швидко наростили чисельність своїх військ на території Криму. Згодом півострів став окупованим і перейшов під контроль Росії, але для нас він завжди залишається українським.

На цьому ворог не зупинився, а вирішив загарбати південну й східну частини України-неньки. Російська Федерація вирушила на Донецьк, Луганськ, Харків та Маріуполь, але зазнала значного опору з боку української гвардії. Українські молоді хлопці, солідні чоловіки залишили своїх дружин, дітей, батьків та взяли до рук зброю. Вони пішли на Схід захищати свою Вітчизну. Ця війна була дуже жорстокою та несправедливою. Під час багаторазового проголошення перемир'я ворог підло продовжував атакувати наші позиції. Багато наших героїв, простих жителів міста загинули та були поранені, серед них навіть діти. Ніщо не спиняло ворогів, але наші захисники стійко захищали країну від нападників. Діти писали листи, малювали малюнки, куди вкладали свою душу та любов. Волонтери творчість дітей відправляли разом з необхідними речами та допомагали мешканцям окупованих міст переселитися до безпечного місця. Це надихало наших оборонців. Майже всі країни Європи та Америки відвернулися від Росії. Вони допомагали Україні.

Стріляли гармати, кулемети. Серця людей тремтіли за героїв, народ переживав. Рідні не спали ночами, молилися за своїх героїв. Солдати завжди були напоготові, бо вороги ще більше стріляли. Терористи та сепаратисти обстрілювали міста на Сході. Все було зруйновано. А найбільше пекло було в Донецькому аеропорту. Це місце стало справжнім пеклом і кузнею героїзму.

Україна не стала на коліна, не квилала, а просила допомоги інших країн. А з уст людей лунали такі слова:

– Слава Україні!

– Героям слава!

Скрізь писали: «Україна єдина». Солдати приїжджали до дітей, щоб подякувати за допомогу. Бійці йшли на Схід, щоб захищати своїх дітей та Батьківщину. Усі люди хотіли миру на землі, а особливо – на Сході України. А згодом одужав і наш охоронець. Скликав усю небесну рать на допомогу знедоленим. Та нарешті війна закінчилась. Увесь народ був радісним, бо ангел-охоронець вилікувався та полетів захищати державу.

Наша країна увійшла в Євросоюз та стала процвітати.

Кримський півострів був повернутий до складу нашої держави.

Усе стало просто чудово, але народ ніколи не забуватиме, які мужні герої живуть у нас, в Україні. Завжди будуть запалювати на Майдані свічки Небесній сотні, бо ці хоробрі серця врятували нас від байдужості, сірості, нищості...